

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.307 van 26 april 2013
in de zaak A. 208.627/XII-7341**

In zake: 1. de GCV FLORIDA2-CORNELIS
2. Janine CORNELIS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Matthyssens
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 17
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. de BURGEMEESTER VAN DE STAD ANTWERPEN
2. de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210A bus 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 april 2013, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 29 maart 2013 van de burgemeester van Antwerpen waarbij de “inrichting gelegen aan de Statiestraat 43 te 2018 Antwerpen, momenteel gekend en/of genoemd Florida”, voor een termijn van twee maanden wordt gesloten met ingang van 5 april 2013.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 april 2013, om 14.30 uur.

Staatsraad Pierre Barra heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Martine Wendrickx, die loco advocaat Marc Matthyssens verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Jim Deridder, die verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Eerste verzoekende partij is uitbaatster van de drankgelegenheid Florida², gelegen te 2018 Antwerpen, Statiestraat 43. Tweede verzoekende partij is zaakvoerder van eerste verzoekende partij.

Op 29 maart 2013 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen “dat het verboden is in de private doch voor het publiek toegankelijke instelling, gelegen aan de Statiestraat 43 te 2018 Antwerpen, momenteel gekend en/of genoemd Florida, enige vorm van activiteit of uitbating uit te oefenen gedurende een termijn van twee maanden, van vrijdag 5 april 2013 om 18.00 uur tot en met dinsdag 4 juni 2013”.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. Verwerende partijen merken op dat de vordering onontvankelijk is omdat eerste verzoekende partij niet regelmatig is opgericht als rechtspersoon bij gebrek aan maatschappelijk doel.

4.2. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partijen opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Schorsingsvoorwaarden

Algemeen

5. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de driedubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

6. Wat specifiek de tweede en de derde schorsingsvoorwaarde betreft, schrijft te dezen artikel 16, § 3, juncto artikel 8, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor dat het verzoekschrift een uiteenzetting bevat, eensdeels, van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen,

waarbij alle stukken worden gevoegd die het risico op dergelijk nadeel aantonen, en, anderdeels, van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid aantonen.

Standpunt van partijen

7.1. Wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft merken verzoekende partijen op dat de eerste verzoekende partij uitbater is van de betrokken drankgelegenheid en dat de uitbating voor de zaakvoerder ervan, dit is de tweede verzoekende partij, de enige vorm van inkomsten is. Zij vervolgen dat rekening houdend met het feit dat de tweede verzoekende partij de leeftijd van 72 jaar heeft bereikt, de inkomsten uit de exploitatie van de uitbating van levensbelang zijn. Er zullen geen inkomsten zijn, aldus verzoekende partijen, en de vaste kosten van de uitbating zullen zij moeten blijven dragen. Door de sluitingsmaatregel dreigen verzoekende partijen in een grote financiële nood terecht te komen “wat fatale gevolgen kan hebben voor de levensvatbaarheid van de vennootschap”.

Om aan te tonen dat het om een onherstelbaar financieel nadeel gaat brengen zij “de vorige jaarrekening” bij waaruit zou blijken dat de inkomsten van verzoekende partijen “op zich al niet astronomisch zijn”.

Ten slotte wijzen zij op de reputatieschade die de bestreden beslissing hen zal berokkenen; de inrichting wordt in de pers nu al bestempeld als een drugscafé.

7.2. Wat de derde schorsingsvoorwaarde betreft geven verzoekende partijen geen enkele toelichting.

8.1. Verwerende partijen merken wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft in de eerste plaats op dat eerste verzoekende partij niet aantoont dat het aangevoerde financieel nadeel zal leiden tot het in het gedrang brengen van het voortbestaan van de vennootschap. Ook de aangevoerde

reputatieschade is een louter hypothetische bewering. Wat de tweede verzoekende partij betreft merken verwerende partijen op dat niet wordt aangetoond dat het door haar aangevoerde financieel nadeel onherstelbaar zou zijn; voorts merken verwerende partijen op dat in de statuten van eerste verzoekende partij staat dat de zaakvoerder onbezoldigd is.

8.2. Wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft merken verwerende partijen op dat verzoekende partijen helemaal geen melding maken van feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid aantonen en dat verzoekende partijen 16 dagen na kennisname van de bestreden beslissing gewacht hebben om hun vordering in te stellen.

Beoordeling

9. De bestreden sluitingsmaatregel is aan verzoekende partijen betekend op vrijdag 5 april 2013. Pas 17 dagen later, namelijk op maandag 22 april 2013, hebben zij er de onderhavige vordering tegen ingesteld. Deze handelwijze strijdt met de schorsingsvereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoekende partijen geven hieromtrent in hun verzoekschrift geen nadere toelichting. Meer, zij reppen in hun verzoekschrift met geen woord over de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid niettegenstaande zij daartoe, zoals hiervoor gesteld, reglementair verplicht zijn. Aan de schorsingsvoorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook niet voldaan.

10. Ten overvloede, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, merkt de Raad in de eerste plaats op dat 17 dagen wachten met het instellen van de vordering de ernst van het aangevoerde nadeel grondig relativeert.

Bovendien kon en moest dit verloop verzoekende partijen in ieder geval in staat hebben gesteld om het moeilijk te herstellen ernstig nadeel waarvoor zij zeggen te vrezen, afdoende te detailleren en te documenteren. Van een verzoekende partij wordt immers bij haar uiteenzetting van het moeilijk te

herstellen ernstig nadeel verwacht dat zij zich niet beperkt tot algemeenheden en vaagheden maar dat zij concrete en precieze gegevens aanbrengt. Te dezen hebben zij dit laatste evenwel niet gedaan.

Wat de financiële gevolgen van de sluiting betreft brengen verzoekende partijen slechts de jaarrekening bij van de periode 30 juni 2006 tot 31 december 2007. Deze rekening kan niet worden aanvaard als actueel. Met geen woord, noch enig stuk echter lichten zij voorts toe hoe groot hun actuele inkomsten, omzet, investeringen, cliënteel, zijn en welk gedeelte daarvan zij door de -nog te ondergane- sluiting dreigen te missen of te verliezen. In die omstandigheden komt de conclusie van verzoekende partijen dat de -verdere- uitvoering van de bestreden beslissing het voortbestaan van haar zaak in het gedrang kan brengen, als schromelijk overdreven voor.

De bewering dat de bestreden beslissing zal zorgen voor reputatieschade wordt nergens door gestaafd en verzoekende partijen laten evenzeer na aan te tonen waarom een eventueel beweerde aantasting van de naam en de faam van hun inrichting niet door een latere vernietiging kan en zal worden hersteld.

De tweede schorsingsvoorwaarde is dan ook niet vervuld.

11. Tenminste de tweede en de derde van de cumulatieve schorsingsvoorwaarden zijn niet vervuld. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 april 2013, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Pierre Barra,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Pierre Barra